

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **B. T.** ,

skazanej za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 października 2020 r.,

zażalenia obrońcy skazanej na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...) (IV WKK (...)),

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 29 października 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał B. T. za winną popełnienia czynu z art. art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 2 k.k.s., za który wymierzył jej karę grzywny 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł oraz czynu z art. art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 2 k.k.s., za który wymierzył jej karę grzywny 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 200 zł (pkt 1 a i b). W pkt 2 wyroku, Sąd Rejonowy połączył kary jednostkowe grzywny i wymierzył karę łączną w wysokości

400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł (pkt 2). Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył wysokość jednej stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonej za czyn I i II oraz jako kary łącznej do kwoty 150 zł oraz liczbę stawek dziennych kary łącznej do 300 (pkt 1). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2).

W dniu 1 lipca 2020 r. (prezentata) do Sądu Okręgowego w P. wpłynęła kasacja obrońcy oskarżonej, adw. T. R. . Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.” oraz „rażące naruszenie prawa polegające na naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości, a także utrzymanego w mocy tym orzeczeniem wyroku Sądu I instancji i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 23 lipca 2020 r., Zastępca Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. , na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca B. T. zaskarżając je w całości, nie wskazując jego kierunku i zarzucając „naruszenie prawa procesowego, w postaci art. 523 k.p.k. dopuszczającego wniesienie kasacji z powodu rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”.

W uzasadnieniu skarżący odniósł się do okoliczności dotyczących prawidłowości wydanych w przedmiotowej sprawie wyroków. Skarżący nie sformułował przy tym żadnego wniosku końcowego, podał jedynie, że stwierdzone naruszenie prawa powinno skutkować przyjęciem kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło być uwzględnione.

Przepis art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, że "kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe

na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania". To ograniczenie nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz tak zwanej kasacji nadzwyczajnej, wniesionej przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k. (Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, a jeżeli przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia praw dziecka – także Rzecznik Praw Dziecka).

Wobec B. T. zapadł wyrok Sądu Rejonowego, którym wymierzono jej karę grzywny, którą po rozpoznaniu apelacji, Sąd odwoławczy zmodyfikował w ten sposób, że obniżył zarówno wysokość stawki dziennej (kar jednostkowych i kary łącznej), jak i wymiar kary łącznej grzywny. Wobec tego prawomocny wyrok wydany w jej sprawie mógłby być zaskarżony kasacją obrońcy jedynie w razie wskazania w tym środku zaskarżenia na uchybienie mieszczące się w kategorii bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia z art. 439 k.p.k. Tymczasem w kasacji, co jednoznacznie wynika tak ze sformułowanych w niej zarzutów, jak i jej części motywacyjnej, nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Wobec jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k., tak zredagowana kasacja strony jest niedopuszczalna (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2018 r., III KK 388/18). Słuszne było więc wydanie zarządzenia o odmowie jej przyjęcia jako niedopuszczalnej z mocy prawa.

Na marginesie powyższych rozważań, celem przypomnienia, trzeba wyjaśnić skarżącemu, że Sąd Najwyższy rozpoznając zażalenie nie mógł dokonywać merytorycznej oceny zasadności argumentów podniesionych w tym nadzwyczajnym środku odwoławczym, zmierzających do podważenia ustaleń co do przypisanych B. T. czynów karnoskarbowych. Badaniu w tym postępowaniu podlegała jedynie zasadność zaskarżonego zarządzenia, które jest prawidłowym rozstrzygnięciem.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.